

κάχομαι (γιατί; ἐγὼ ἐκεῖ κάθομαι) αὐτόθ. *Γιάτ' ντοῦ ποῖκες ὄντσα;* (διὰ τὸ ἔκαμες ἔτσι;) αὐτόθ. *Γιάτ' τὸ βάλλιδκαν;* (γιατί τὸ ἔβαζαν;) αὐτόθ. *Τὸ σόντυλό σ' γιὰτ' 'ναι παχύ;* (ὁ λαιμός σου γιατί εἶναι χοντρός;) Φλογ. *Γιάτ' συγχροντᾶς χὰτ κιριᾶς κόλος;* (γιατί γκρινιάζεις σὰν γριᾶς κόλος; πρὸς νόμφην μεμψιμοιροῦσαν κατὰ τῆς πενθερᾶς) αὐτόθ. *Γιατί μοῦ λέτε ἴτου;* (γιατί μοῦ μιλάτε ἔτσι;) Στερνατ. *Γιατί μοῦ θέλητε;* (γιατί με θέλετε;) Μπόβ. *Γιά δὲν ἔρχεσαι;* Πελοπν. (Φιγάλ.) *Γιά δὲν ἦρθες κι ἐσὺ 'ς τὴν ἐκκλησιά;* Α. Κρήτ. *Γιά δὲ μοῦ μήναγες νὰ 'ρθῶ;* Πελοπν. (Μεσσην.) *Γιακάτ' ἦρτε;* Μαρτ. || Φρ. *Γιατί ὄχι!* (πῶς ὄχι; βεβαιότατα) κοιν. *Ἐμ. γιὰκί!* (καὶ πῶς, βεβαίως) Λέσβ. *Γιατί;* — *Γιά τ' ἀντί!* (παιγνιωδῶς πρὸς ἐνοχλητικῶς ἐρωτῶντα) πολλὰ. *Γιατί;* *Γιά τ' ἀντί,* πού 'χει τέσσερες τροῦπες (συνών. με τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) *Γιατί;* — *Γιά τὸν κατὴν* (συνών. με τὴν προηγουμ.) Πόντ. (Τραπ.) *Γιατί;* — *Γιατίξη καὶ ξερό σ' (συνών. με τὴν προηγουμ. ἀλλὰ λεγομένη εἰς στιγμάς ὀργῆς)* Μῆλ. || Παροιμ. *Τὸν λύκον εἶπαν ἄτον: ἡ γούλα σ' γιὰτί ἐν' παχύν;* — *Μὲ τὰ χέρια τὴν δουλεία μ', εἶπεν* (ὁ φροντίζων προσωπικῶς διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐπιτυχάνει καλῶτερον) Πόντ. Συνών. φρ. *Ὁ λύκος ἔχει τὸ σβέροκο του χοντρό, γιὰτί κάνει μόνος του τίς δουλειές του. Δὲ δό'χω γιὰ τὸ βάτσο, τό'χω γιὰ τὸ γιὰτί* (ἐπὶ τῶν παραπονουμένων δι' ἄδικον τιμωρίαν, ἐνοχοποίησιν) Ἰθάκ. || Ἄσμ.

Γιατί 'ναι μαῦρα τὰ-ι-βουνά, γιατί 'ν' ἀνταρσιαμένα;
— *Γιατί διαβαίνει ὁ Χάροντας με τοὺς ἀποθαμένους*
Στερελλ. (Ἀστακ.)

Μουρὲ πιδιὰ καημένα, | γιατί 'στι λιγυμένα;
Θεσσ. (Βαθύρρ.)

Γιατία 'ἐμ-μοῦ τά 'λεες, τσ' ἂν εἶχες τσ' ἄλλο φίλο,
νὰ σὲ συμπάλω, νὰ καῖς τσὰ τῆς φωδιᾶς τὸ ξύλο;
(τσὰ = σὰν) Κάρπ.

Θεέ, πού 'σ' ἀπουπάνω μας, θέλω νὰ σ' ἀρωτήξω,
τὰ νῆατα ὁπού μοῦ 'δωκες, 'ιατί τὰ παίρνεις πίσω;
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

'Ανάτλι, γιὰ δὲ χαίρεσαι, γιὰ δὲ βαρεῖς παιχιδία;
(βαρεῖς παιχιδία = κρούεις μουσικὰ ὄργανα, παίζεις μουσικὴν) Πελοπν. Συνών. *ἀμπαλί, γιὰντα.* β) *Ἐπὶ ἀπαντήσεως ἢ παρατηρήσεως ἐπὶ τῶν λεγομένων διδομένης ὑπὸ μορφὴν ἐρωτήσεως, μήπως, τάχα κοιν.: Γιατί, σοῦ κακοφάνηκε; Γιατί, δὲν σὲ συμφέρει ἡ ἀλήθεια; Γιατί, θὰ σοῦ 'ρθῇ βάρος; κοιν. Γιατί; σεις λίγα κάνιτι; Λέσβ. Γιατί; αὐτ'νοῦ τοῦ 'ρχιτι ἄσχημα κι μένα ὄχ';* Εὐβ. (Ἄκρ.) 2) Μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς οὐσ., ἀποχρῶν λόγος κοιν.: *Ἦθελα νὰ ξέρω τὸ γιατί;* *Ἄν δὲ μάθω τὸ γιατί, δὲ θὰ ἡσυχάσω. Τὸ γιατί τὸ ξέρεις; τί ἄλλο θέλεις;* κοιν. *Ἄσε 'με ἡσυχόνε, μὴ θέλῃς νὰ μάθῃς τὸ γιατί!* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Βρισκόταν σ' ἀδιάκοπη ἀγωνία χωρὶς τὸ γιατί* Μ. Μινώτ., *Ζακυνθ. ἀγριο-λούλ., 97. Θὰ σ' τοῦ δώσου, ἀλλὰ θέλου νὰ ξέρου τοῦ γιατί* Εὐβ. (Ἄκρ.)

γιατί σύνδ. αἰτιολ. διατί Κορσ. Πόντ. (Οἶν.) *γιατί* κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) *Καλαβρ.* (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) *Καππ.* (Ἀξ. Ποτάμ.) Πόντ. *Τσακων. γιατίς* Θράκ. (Αἶν.) *γιαθί* Χίος (Πυργ.) *γιακί* Λέσβ. Χίος (Βέσ.) *γιακί* Χίος (Μεστ.) *γιατσι* Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) *Μακεδ.* (Ἄνω Κώμ. Σιάτ.) *Τσακων. γιατῶι* Καππ. (Ἀραβάν.) *ζατι* Κρήτ. (Βιάνν.) *Λέσβ. ζιατί* Χίος (Πισπιλ.) *γιατσά* Τσακων. (Χαβουτσ.) *γιε-*

τσά Τσακων. (Χαβουτσ.) *γιτσά* Τσακων. (Χαβουτσ.) *για-τιτί* Θράκ. (Μαρών.) *γιατατί* Θράκ. (Γέν. Ἐπιβάτ. Σαμο-κόβ. Σχρεκκλ. κ.ά.) *γιτι* Μακεδ. (Καστορ.) *'ιατί* Κάρπ. (Ἐ-λυμπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *'ατι* Καππ. (Ἀξ. Οὐλαγ.) *γιαί* Καππ. (Μισθ.) *γιατι* Πόντ. (Ἰμερ.) *γιατ'* πολλὰ. βορ. *ιδιωμ. γιὰ* Θήρ. Καππ. (Σινασσ.) *Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ.* (Βόιον) *Μέγαρ. Μῆλ. Πελοπν. (πολλὰ.) Σαμοθρ. 'ιὰ* Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.)

Τὸ ἤδη Βυζαντ. *γιατί*, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐρωτηματικοῦ τοιοῦτου κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ *διότι*, ἐνεκα τῆς ταυτοχρόνου σχεδὸν χρήσεως τοῦ δευτέρου εἰς τὸν λόγον εἰς ἀπάντησιν ἐρωτήσεως διατυπωμένης διὰ τοῦ πρώτου. Ἡ διὰ τοῦ *γιατί* εἰσαγωγή πλῆθιν ἐρωτήσεων, π.χ. *δὲν ξέρω γιατί ἦρθες*, διηυκόλυνε τὴν μετάπτωσιν τοῦ ἐρωτηματικοῦ τούτου μορίου εἰς αἰτιολογικὸν σύνδεσμον. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς συμφύρσεως τοῦ *γιατί* πρὸς τὸ *διότι* ἀποτελεῖ ἡ χρῆσις τοῦ πρώτου εἰς τὸ τέλος αἰτιολογικῶν προτάσεων: *Δὲν ἔρχομαι, δὲν μπούρω γιατί* — *Δὲν τοῦ παίρνω, δὲν μ' ἀρέσει* *γιατί* Μακεδ. (Σέρρ.). Ἡ χρῆσις τοῦ *γιατί* ὡς αἰτιολογικοῦ ἤδη Βυζαντ. καὶ εἰς Βουστρών. (ἐκδ. Κ. Σάθα, Μεσν. Βιβλ. 2,518) «καὶ ἐσκότωσέν τον με ἀφορμὴν τοῦ μισερ Ρίτζου καὶ τοῦ μισερ Τζιάμε Σαπλάννα, διὰ τὴν εἶπαν τοὺς πῶς εἶναι παράβουλοι (=προδότες)». Περὶ τῶν διαφόρων τύπων βλ. τὸ ἐρωτηματ. *γιατί*. Περὶ τοῦ τύπ. *γιατίς* βλ. *ἀντίς, δηλαδής, ἐπειδὴς* κ.ά.

Διότι, ἐπειδὴ κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) *Καλαβρ.* (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) *Καππ.* Πόντ. (Ἰμερ. Οἶν. κ.ά.) *Τσακων.* (Χαβουτσ. κ.ά.): *Φύγε, γιατί θὰ σὲ δείρω. Ντύσου, γιατί θὰ κρυώσης. Τὸ πῆρα, γιατί τὸ χρειάζομαι κ.τ.τ. κοιν. Σὰ φυτεύεις δὰ ψαθιά, μὴ γλάνης, γιατί 'ὰ καύγουνσι δὰ κρομμύδια* (ψαθιά = τεμάχια καλλιεργημένης γῆς εἰς σχῆμα τετραγώνου, εἰς τὸ ὁποῖον φυτεύονται κρόμμυα) Χίος (Φυτ.) *Ἦκατσα πολλὴν νύκτα, γιατί ἦθε' νὰ φῶ' ὁ γιός μου* (παρέμεινα ἀγρυπνῶν ἀργὰ τὴν νύκτα, διότι ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ὁ υἱός μου) Κίμωλ. *Χτύπησέ με, λέγ' ἡ ἀρκούδα, γιατατί 'ὰ σὲ φάγω* (ἐκ παρχμυθ.) Θράκ. (Σαμακόβ.) *Δὲ βάει 'ς τὸ χωράφι, γιατί φοβάται νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ρέμα* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Ἐπ-πῆρα, γιατί ἔβρεχε* (δὲν ἐπῆγα...) Ἀπουλ. (Μαρτ.) *Μὴ χασομερήεις, γιατί δὲν θὰ προφτάκωμι νὰ φτειάκωμι τὴν πίττα* (ἐκ παρχμυθ.) Μακεδ. (Καστορ.) *Πήαινε, γιὰ θὰ σὲ δείρω* Κεφαλλ. *Μὴ μ' ἀφήγῃς, γιὰ θὰ μὲ χάσῃς* Πελοπν. (Μαργέλ.) *Νὰ μὴ σὲ φιλήσ' ἡ μάνα σου, γιὰ θὰ μὲ ξεχάσῃς* (ἐκ παρχμυθ.) Νάξ. *Μολλιφικάρισμα θέλει τὸ δαμαλάκι, 'ιατί τό 'δεσα κοδὰ* (μολλιφικάρισμα = ἀπόλυσιν, μεγάλωμα, λασκάρισμα τοῦ σχοινοῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Κάτσε ὀρνικός, γιὰ θὰ σὲ δείρω* (ὀρνικός = εἰρηνικός, ἡσυχος) Ἐρεικ. *'Κι ἔρθα, γιατί 'κι ἐλάλεσές με* (δὲν ἔλθα, διότι δὲν με ἐφώναξες) Πόντ. *Φοβούμενε μὴν ἔσαι ἄρρωστε, γιατσι ὁράκα τὸν ἔπρε μου κακὰ ὀνεοῦρατα* (=φοβοῦμαι μήπως εἶσαι ἄρρωστος, γιατί εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου κακὰ ὄνειρα) Τσακων. || Φρ. *Γιατί πού λές ἡ γιατί ἀπού λές ἡ καὶ ἀπού λές* (=λοιπόν ἐναρξίς ὁμιλίας) Κρήτ. Μύκων. κ.ά. *Πήαμε, γιατί πού λές, 'ς τὸ πανηγύρι, ἤπιαμε, χορέψαμε* Μύκ. || Παροιμ. *Μὴ λυπᾶσαι τὸν καβαλλάρη, γιατί κρέμονται τὰ ποδάριά του* (ἐπὶ τῶν ἐλλαμβανόντων τὰ προσόντα ὡς μειονεκτήματα) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.² 161,159: *Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ.*

Πολλὰ καλὰ 'ς τὴν ἔρημο, γιατί κανεῖς δὲν εἶναι (ἐπὶ ἀφθονίας ὀφειλομένης εἰς τὴν ὀλιγανθρωπίαν) αὐτόθ. 259, 185. || Γνωμ.

Ποτέ σου μὴ σεκλεμιστῆς, ὅ,τι νὰ χάσης προῖμα,
ἵατι ποτές τὰ πράματα ἀθροῦποι δὲν ἐκάμα
Νάξ. || Ποίημ.

Ἄργει νὰ ῥθῃ ἐκείνη ἡ μέρα
κ' ἦταν ὅλα σιωπηλά,
γιατὶ τὰ ἴσκιαζε ἡ φοβέρα
καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά

Δ. Σολωμ., 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιατῆς Πελοπν.
(Γαλατ.)

γιατράβα ἡ, Πόντ. (Οἶν.) dātrāba Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιατρὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άβα. Πβ. κακὰς - κακάβα, Κοσμάς - Κο-
σμάβα, στρωματὰς - στρωματάβα, τσο-
παῖνος - τσοπανάβα κ.τ.τ.

1) Γυνή ἱατρὸς καὶ μάλιστα αὐτὴ ἡ ὁποία ἀσκεῖ τὴν
ἱατρικὴν με βότανα καὶ ἄλλα πρακτικὰ φάρμακα ἢ καὶ με
μαγικοθεραπευτικὰ μέσα. Συνών. βλ. εἰς γιατρὸς 4β.

2) Ἡ σύζυγος τοῦ ἱατροῦ. Συνών. βλ. εἰς γιατρὸς 5.

γιατράκας ὁ, Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιατρὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ακας.

Εἰρωνικῶς, ὁ ψευδοῖατρός, ἀγύρτης. Συνών. κομπο-
γιανίτης.

γιατράκι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γιατρὸς.

Ὁ νεαρὸς καὶ χωρὶς ἐπαρκῆ πεῖραν ἢ καὶ μόρφωσιν ἱατρὸς
ἐνθ' ἄν.: Ὁ γέρο Πυλῖωτης ἦτανε γιατρός με τὰ οὐλα του κι
ὄχι τοῦτα τὰ γιατράκια τὰ σημερ'νά, πού δὲν καταλαβαί-
ρουνε ποῦ τοὺς πᾶνε τὰ τέσσερα (=ἔχουν ἄγνοιαν τῆς ἐπι-
στήμης των) Γαργαλ. Συνών. γιατράκος 2, για-
τρίτσι, γιατρίτσος, γιατρουδάκι, για-
τρουδάκος, γιατρούδι, γιατρουλάκι,
γιατρουλάκος, γιατρούλης.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιατράκης Ἀθῆν. Αἴγιν.
Θεσσ. (Λάρ.) Κρήτ. (Ἀγία Βαρβάρα. Ἀμάρ. Ἡράκλ. Μα-
λεβίτζ. Μοῖρ. Σητ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Πάτρ.)

γιατράκος ὁ, πολλὰχ. γιατράκους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιατρὸς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκος.

(I) Γιατράκι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐχουμε καὶ μεῖς
ἔς τὸ χωριό μας ἓνα γιατράκο πού μᾶς τηράει κάθε Τετράδῃ ἔς
τὴν Κοινότητα (Τετράδῃ = Τετάρτῃ, Κοινότητα = κοινο-
τικὸν γραφεῖον) Πελοπν. (Δίβρ.)

(II) Εἶδος μικρᾶς πλατάνου Μῆλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Ζάκ. Θεσσ. (Λάρ.) Μακεδ.
(Θεσσαλον.) Πελοπν. (Γύθ. Καλάμ. Κόρινθ. Μάν. Οἶτυλ.
Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Λαύρ. Μαρκόπ. Νάυπακτ.) Χίος καὶ ὡς
παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιατράκους Εὐβ. (Στεν.)

γιατρεία ἡ, γιατρεία Εὐβ. (Βρύσ.) Καλαβρ. (Μπόβ.)
Κάρπ. Κύπρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Τραπ. κ.ά.) γιατρεία Τσακων. γιατρεία κοιν. γιατρε-
γιά Τῆλ. γιατρεῖ Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον
Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κοζ. κ.ά.) γιατρεγιά Εὐβ. (Λι-
χὰς Στρόπων. κ.ά.) Ἡπ. (Λεῖα Μαργαρ. Πάργ. κ.ά.) Κρήτ.
(Μεραμβ. Μονοφάτσ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Βερεστ. Γαρ-

γλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. για-
τρ'ζὰ Σκῦρ. διατρεία Κάρπ. Κάσ. γιατρεία Χίος (Μεστ.)

Τὸ Βυζαντ. γιατρεία καὶ γιατρεῖα, τοῦτο δὲ
ἐκ τοῦ ἀρχ. ἱατρεία. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ γ εἰς τὸν
τύπ. γιατρεγιά πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,327. Διὰ
τὸν τύπ. διατρεία πβ. λ. γιά.

1) Θεραπεία, ἱασις κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κε-
ρασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.) Τσακων.: Αὐτὴ ἡ ἀρρώστια δὲν ἔχει
γιατρεία. Πήγαινε ἔς τὸ νοσοκομεῖο νὰ βοῇς τῇ γιατρείᾳ
σου. Τοῦτο τὸ βάσανο πού με βοῇκε δὲν παίρνει γιατρεία
κοιν. Διάκα σ' οὐλοῦς τοὺς γιατροὺς γιὰ νὰ βοῶ τῇ γιατρεγιά
μου Πελοπν. (Γαργαλ.) Τούνη ἡ ἀρρώστια δὲν ἔχει γιατρεία
Μεγαρ. Δὲν ἔει γιατρεῖ Μακεδ. (Βόιον) Τοῦτο πού μου ἔκαμε
τσείνος ὁ ἀχρόνιστος δὲν ἔχει γιατρεία Μέγαρ. Ἀπὸ για-
τρείαν ἢ παῖρ' Πόντ. (Τραπ.) Τὸ κακὸν ἐγέν'τον, γιατρείαν
ἢ παῖρει (Κερασ.) Τσάξ'σι τοὺς πονδάρ' κι δὲ βροῖσζ' για-
τρεῖ Μακεδ. (Γήλοφ.) Ὁ Νικόα ὁ ὅ'ν' ἔχον γιατρεία (ὁ
Νικόλας δὲν ἔχει θεραπείαν) Τσακων. Σὲ κεινὰ χρωστῶ
ῖγὼ τῇ γιατρεγιά μου Α. Κρήτ. Θὰ τὸν ἀναρροπάρουν οἱ
Ἀναράες τσ' ἔν' ἔχει πλιὸ διατρεία Κάρπ. Πῆγ' ἔς τὸν ἄλ-
λον γιατρὸ νὰ τοὺν γιρέφουν κι δὲν ἡδῶ γιατρεγιά π'θινὰ
(γιρέφουν = γερέφουν = θεραπεύσουν) Στερελλ. (Παρνασσ.)
Θιγέ μου, δῶσ' τον τὴν ὑγειάν σου, ὡς δίνεις κ' ἐμέναμ-
με τοῦτον δὴγ-γιατρεῖαμ-μου Ἀστυπ. Νταμιλᾶς κακὸς νὰ-
ν-τόνε βαρέση καὶ γιατρεγιά νὰ μὴν ἔχη! (ἀρά νταμιλᾶς =
ἡμιπληγία) Πελοπν. (Βερεστ.) Γιατρ'ζὰ νὰ μὴ δῇ! (ἀρά)
Σκῦρ. || Παροιμ.

Ὁποῖος λέει τὸν πόνο του βρίσκει τῇ γιατρείᾳ του
(ὁ ἀνακοινῶν εἰς φιλικὰ πρόσωπα τὰς στενοχωρίας του ἀνα-
κουφίζεται) πολλὰχ. Πβ. ἀρχ. Παροιμιογρ. 2,759 (ἐκδ.
Leutsch-Schneidewin) «λύπης δὲ πάσης γίγνεται ἱατρὸς
χρόνος» || Ἀσμ.

Ἡ ἀγάπη νὰ καρφίτσα, ἀτζελώνει ἔς τὴ γαρδιά
τσαὶ μὴ ἀτζέλωσε τσαὶ μένα τσαὶ δὲν ἔχω γιατρεία
Ἄνδρ.

Δέρτι καὶ πόνος με κρατεῖ, κοδεύγει νὰ ποθάνω,
ἔς τὸ νόνο βρίσκω γιατρεγιά, ἔς τὸ δέρτι εἶδα νὰ κάνω;
Κρήτ. Τὸ δίστιχ. εἰς παραλλαχ. καὶ ἀλλαχού.

Γιὰ μιὰ γειτονοπούλα μου ἔπεσα νὰ πεθάνω
κινῶ καὶ πάω ἔς τὸ γιατρὸ νὰ βοῶ τῇ γιατρεγιά μου
Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

Παίρνω καὶ πάω ἔς τὸ γιατρὸ νὰ βοῶ τῇ γιατρείᾳ μου,
γιατρός μου εἶπε: κάθησε ν' ἀνοίξω τὰ χαρτιά μου
Πελοπν. (Ἀργ.) Συνών. γέρεμα, γερεμός, γιά-
τρεμα, γιατρεμονή, γιατρεμός. 2) Τὸ μέ-
σον πρὸς θεραπείαν νόσου ἢ κακοῦ, κυριολ. καὶ μεταφ., κοιν.:
Δὲν ὑπάρχει γιατρεία γιὰ τὸν καρκίνο κοιν. Ἰγὼ βοῇκα για-
τρεία γιὰ τὴ φαγούρα Εὐβ. (Ἀκρ.) Ξέρω ῖγὼ τῇ γιατρεγιά
τση Θανάσως. Ἀντρα θέλει! Πελοπν. (Γαργαλ.) Ξέρω ῖγὼ
τ' γιατρεία τ' ποῖα εἶναι, μὰ λέου νὰ μὴ βάρου τοῦ ματσούζ'
Εὐβ. (Ἀκρ.) Δὲν ὑπάρχει γιατρεία γιὰ τὴν κατάσταση κοιν.
Μᾶς τὰ πῆραν ὅλα, δὲν εἶχαμ γιατρεῖ Μακεδ. (Βόιον)
Ξέρω τῇ γιατρείᾳ του, μὰ δὲν ἦρθε ἡ ῖ-ῶρα νὰ τὴν εἰπῶ
Πελοπν. (Μαργέλ.) || Ἀσμ.

Μπαίν-νονγ- γιατροί, βγαίν-νονγ-γιατροί, τῇ γιατρείᾳ
-δὲ βρίσκουν
Νίσορ.

γιατρείο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντο-
γόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γιατρείου
Ἀλόν.

